Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δίδλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἰουνίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 24

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 198.)

— Ὤ, πολὺ καλλίτερα... ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν ὑπάρχουν φείδια, εἶπεν ἡ Κοραλία, σταθεῖσα εἰς τὸ κατώφλιον.

— Μὴν ἀνησυχῆτε διόλου· πρὸς χάριν σας ἐκάμαμεν πολλὰς ἐρεύνας· ἐξητάσαμεν μὲ τὸν Φάνορα ὅλας τὰς γωνίας τῆς μελλούσης κατοικίας σας· οὔτε νυγιά, οὔτε ἔχιδνα, οὔτε κουκουβάγια, οὔτε νυκτερίδα εὑρίσκεται πουθενά. Μὴν ἀνησυχῆτε διόλου.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐγκατεστάθη εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας. Τὴν αὐγὴν ὁ Χαρδουῆνος ἀνεχώρησε μὲ τὸν Ἀχμέτ, τὸν Φάνορα καὶ δύο ἐντοπίους ὁδηγούς, ὁ δὲ κ. Μασσαὶ καὶ ὁ υἱός του Ἐρρῖκος ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον.

Αἱ πρῶται ἡμέραι ἐφάνησαν παράδοξοι εἰς τὰς ἐξορίστους, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀρχαίου κτιρίου, τοῦ ὁποίου ἕκαστος λίθος ἦτο ὅλως διόλου διαφορετικὸς ἀφ' ὁ,τι εἶχον ἴδῃ ἕως τότε. Ἡ Λίνα δὲν ἐτόλμα ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Κοραλίαν, καὶ ὅτε διήρχοντο τοὺς μακροὺς καὶ σκυθρωποὺς διαδρόμους, ἐκράτει τὴν φίλην της σφικτὰ ἀπὸ τὸ φόρεμά της. Ἡ Λίνα καὶ ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ ἡ Μαργαρόνα δὲν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ δωμάτια τὰ προωρισμένα δι' αὐτάς· ἀλλ' ἡ Κοραλία καὶ ὁ Γεράρδος ἐμελέτων μὲ ζῆλον τὸ σχεδιάγραμμα, τὸ ὁποῖον τοῖς εἶχεν ἀφήσῃ ὁ Χαρδουῆνος, καὶ μετ' ὀλίγον ἦσαν εἰς θέσιν νὰ περιφέρωνται μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ γνωστὸν μέρος τοῦ λαβυρίνθου.

Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία τοῦ Γεράρδου δὲν περιωρίζετο ἕως ἐδῶ· ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ, πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Χαρδουήνου, νέας αἰθούσας καὶ στοάς, πρὸ πάντων δὲ τὴν εἴσοδον τῶν περιφήμων ὑπογείων, ἥτις ἔμεινεν ἄγνωστος ἕως τότε. Ἐνίοτε εἰσερχόμενος εἰς ἕνα διάδρομον, ἐξέβαλλε φωνὴν χαρᾶς· —ἴσως ἐκεῖ, δὲν εἶχε ἔμβῃ κανεὶς ἀκόμη! Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἰς ἀριθμὸς γραμμένος μὲ ἐρυθρὸν χρῶμα ἀπὸ τὸν Χαρδουῆνον, τὸν ἐξέβαλλε τῆς ἀπάτης του καὶ ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἄλλος τὸν ἐπρόλαβε. Τοῦτο ἐξηρέθιζε πολὺ τὸν Γεράρδον, ἡ δὲ εὕρεσις τῆς εἰσόδου ἐκείνης ἔγινε ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του τὴν ἡμέραν καὶ τῶν ὀνείρων του κατὰ τὴν νύκτα.

Τρεῖς ἑβδομάδας ἤδη ἔμενον ἡ κυρία Μασσαὶ μὲ τὰς δύο νεάνιδας καὶ τὸν υἱόν της εἰς τὸν πύργον, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν διόλου τὰ πράγματα περὶ τὸ χρυσωρυχεῖον· ἡ μετανάστευσις ἐξηκολούθει ὁσημέραι ζωηροτέρα· ἡμέραν δέ τινα ἔφθασε δίτροχον ἁμάξιον, συρόμενον ὑπὸ τριῶν ἡμιόνων, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν λόρδον Φάϊρφηλδ, συνοδευόμενον ἀπὸ ἕνα ὁδηγὸν καὶ ἕνα ὑπηρέτην. Μεγάλην ἔκπληξιν ἠσθάνθη ὁ κ. Μασσαί, ὅστις δὲν τὸν ἐπερίμενεν ἀλλ' ἀκόμη μεγαλητέραν ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ, βλέπων ὅτι μετεβλήθη εἰς θορυβώδη ἀγορὰν τὸ ἥσυχον καὶ ἀθόρυβον ἐρημητήριον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸν εἶχε καταθέλξῃ μὲ τὴν σιωπήν του καὶ τὴν ἡσυχίαν του.

Μετὰ τοὺς πρώτους χαιρετισμούς, ἠρώτησε πόθεν ἦλθεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος. Τῷ εἶπον ὅτι ἦλθεν ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἕνα στεναγμόν.

— Ἄχ! ἐγὼ σᾶς τοὺς ἔστειλα ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀλιτηρίους!.. εἶπε.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Μὲ τὰς γνωστοποιήσεις μου εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐξάπαντος. Ἀφ' οὗ ἀπεφασίσαμεν νὰ συστήσωμεν ἑταιρείαν, ἔπρεπε νὰ καταφύγω εἰς τὸ μόνον κατάλληλον μέσον πρὸς τοῦτο, εἰς τὴν δημοσιότητα. Διεφήμισα τὴν ἐπιχείρησίν μας εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, εἰς τὴν γνωστοποίησίν μου ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν εὐγλωττίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ὑπέθετα διὰ τὸν ἑαυτόν μου· καὶ ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα· ὅλαι αἱ ἤπειροι ἐσηκώθησαν εἰς

« Ὁ πύργος ὡρθοῦτο σκυθρωπός. . . » (Σελ. 198, στήλ. 6')

τὸ πόδι καὶ ὥρμησαν εἰς τὰς νέας χρυσοφόρους ἐκτάσεις. . .

— Πραγματικῶς, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ συνέθησαν τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Χωρὶς ἄλλο. . . αἴ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν ἐφάνηκα τυχηρός ! Τί συρφετὸς ! . . . οἱ ὑποψήφιοι τῆς κρεμάλας ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐμαζεύθησαν ἐδῶ πέρα ! Καὶ τί γειτονεία διὰ τὰς κυρίας ! . . .

— Τὰς ἐξώρισα εἰς τὸν φοινικικὸν πύργον, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί, ἐδῶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνουν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον . . . Εἶνε ἥσυχοι τοὐλάχιστον ἐκεῖ κάτω ;

— Ἐντελῶς· κανεὶς ἀπὸ τοὺς προκομμένους αὐτοὺς δὲν ἐξεμύτισε πρὸς τὸν πύργον. Εἶνε ἐντελῶς μόναι, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ πᾶμε νὰ πάρωμε ἀπὸ ἕνα φλιτζάνι ταΐ εἰς τὸ ἀρχοντικό των.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀφ' οὗ πρῶτον κανονίσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας, εἶπεν ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ.

Ἀφ' οὗ ἐπροσκάλεσαν καὶ τὸν ἰατρὸν Λωμόνδον καὶ τὸν Βέμπερ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Μασσαί, ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ ἐξέθεσεν εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκετο ἡ ἐπιχείρησις. Ἡ ἐπιτυχία ὑπερέβη καὶ τὰς τολμηροτέρας ἐλπίδας. Σπουδαιοτάτη ἑταιρεία ἱδρύθη εἰς τὸ Λονδῖνον, κατὰ τὰς τηλεγραφικὰς ὁδηγίας του, ὑπὸ τὸ ὄνομα Mammoth Gold Fields Company, Limited, μὲ κεφάλαιον τεσσάρων ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν, εἰς μετοχὰς δυόμισι σελληνίων. Οἱ διευθυνταὶ ἀπέστελλον ἤδη μὲ μεγάλην ταχύτητα τὸ ἀναγκαῖον ὑλικόν· ὁ δὲ λόρδος Φάϊρφληδ ἐφρόνει ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἔπρεπε νὰ λυπῶνται διὰ τὴν συσσώρευσιν ἐκεῖ τόσων χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ εἶνε κατευχαριστημένοι, διότι θὰ εἶχον προχείρους ἀφθόνους ἐργάτας, τῶν ὁποίων εἶχον τόσην ἀνάγκην. Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ ἐνόμισε καλὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Μασσαιχώριον ἕνεκα τῶν ἐκτάκτως εὐχαρίστων εἰδήσεων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς ὁποίας ἠθέλησε νὰ ἀνακοινώσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τοὺς συντρόφους του. Αἱ μετοχαὶ ἐζητοῦντο παντοῦ καὶ ὑψώθησαν καταπληκτικῶς.

Μετὰ τὰς πληροφορίας ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἠκούσθησαν μὲ μεγάλην χαράν, ὁ κ. Μασσαὶ ὡδήγησε τὸν λόρδον Φάϊρφηλδ εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ αἱ θυγατέρες της τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

Ὁ Λόρδος Φάϊρφηλδ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Μασσαιχώριον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν δὲ ἐκείνην κύματα ἐπιστολῶν ἔφθανον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, φέροντα ὁλονὲν ἐνθαρρυντικωτέρας εἰδήσεις. Ἐζήτουν δὲ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ὄχι μόνον τραπεζῖται καὶ κεφαλαιοῦχοι, ἀλλὰ καὶ μικροὶ εἰσοδηματίαι, καὶ ἐργάται, καὶ τὰ μικρὰ «κομποδέματα.»

Ὅταν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις δὲν εἶχε τίποτε μυστικὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας γέροντες ἢ χῆραι ἐστήριζον εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ χρυσωρυχείου, δάκρυα ἀνέδησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Οἱ κακόμοιροι ! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ διαψευσθοῦν αἱ ἐλπίδες των ! Ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετος αὕτη γυνή, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα τὰ χρήματα, ἦτο δὲ φίλη τῆς τάξεως καὶ ηὐχαριστεῖτο μὲ τὸ ὀλίγον, θὰ ἐθυσίαζεν ὅλον τὸν ἐλπιζόμενον πλοῦτον καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ αὐτόν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἔχῃ κανὲν βάρος εἰς τὴν ψυχήν της, καμμίαν εὐθύνην. Εἶχε παραδείγματα πρόσφατα καὶ τραγικὰ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχουν τὰ μικρὰ βαλάντια εἰς τὰς μακρινὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι εὑρίσκουν τρόπον νὰ κερδίζουν ἑκατομμύρια. Ἓν ἀπὸ τὰ παραδείγματα ταῦτα ἦτο ἡ Μαργαρόνα, ἡ ὁποία εἰς μίαν τοιαύτην ἐπιχείρησιν ἔχασεν ὅλας τὰς οἰκονομίας της, τὰς ὁποίας ἐμάζευσε μὲ κόπους καὶ μὲ στερήσεις εἴκοσι ἐτῶν ὁλοκλήρων. Οἱ θρῆνοί της ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα τῆς κυρίας της.

—Ἄχ, πᾶν τὰ φραγκάκια μου!.. Θαρρῶ πῶς τάχω 'μπρός μου ἀκόμη, πᾶν ἡ χιλιαδοῦλες μου, σωστὲς δέκα, ποῦ νὰ δεκατίσῃ ἡ πανοῦκλα κείνους ποῦ μοῦ τὲς ἄρπαξαν. Μίαν ἡμέρα, ὅταν ἤμασθε 'στὸν τόπο μας ἀκόμη, μοῦδειξαν 'στὸ δρόμο ἕνα κύριο ποῦ τσέπωσε ἕνα ἑκατομμύριο ἀπὸ τὲς πτωχὲς καὶ τὲς χῆρες, καὶ γυρνοῦσε μὲ τ' ἀμάξι, περήφανος σὰν κόκορας· εἶπα μέσα μου : τώρα, νὰ τοῦ γυρέψω ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ νὰ μὴν πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα, θὰ μοῦ δώσῃ τάχατε ; Δὲν βαρειέσαι ; θὰ γυρίσῃ νὰ μ' ἀγριοκυττάξῃ καὶ θὰ μοῦ πῇ: Φεῦγα ἀπὸ δῶ, πήγαινε νὰ ζητιανέψῃς, ρέψε ἀπ' τὴ δουλειά, γι' ἄλλο τίποτε δὲν εἰσαι ἄξια. Αἴ, τί λέτε ; θαρρεῖτε πῶς δὲν ἀνάβει τὸ αἷμα τ' ἀνθρώπου ; καὶ δὲν κλαῖω τόσο τὰ ταλαράκια μου, ὅσο μοῦ καίει τὴν καρδιά μου νὰ βλέπω τοὺς κλέφτες ποῦ μ' ἀφῆκαν μὲ τὸ πουκάμισο, νὰ καμαρώνουν μές' τ' ἀμάξι. Σὰν ἤρχονταν νὰ μᾶς ποῦν : «Νά, πᾶν τὰ λεπτά μας, ὅλοι μείναμε χωρὶς πεντάρα, καὶ μεῖς ὅπως καὶ σεῖς», τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν θὰ τῶπαιρνα τόσο κατάκαρδα· μὰ αὐτοὶ νἄχουν ἑκατομμύρια κ' οἱ ἄλλοι νὰ πεθαίνουν 'στὴ ψάθα, αὐτὸ οὔτ' ὁ Θεὸς τὸ βαστᾷ οὔτ' ὁ διάβολος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Η ΕΦΟΔΟΣ.

Μεταξὺ τῶν χρυσοθηρῶν, ἦτο καὶ κάποιος ὀνομαζόμενος Βερνιέ, σιωπηλὸς καὶ μυστηριώδης, τοῦ ὁποίου οὔτε τὴν καταγωγὴν εἴξευρε κανείς, οὔτε τὴν ἱστορίαν, οὔτε τὰ σχέδιά· δὲν ἔβλαπτε κανένα, εἰργάζετο δὲ μὲ δραστηριότητα, καὶ μόνον σκοπὸν εἶχε, φαίνεται, νὰ κερδίσῃ τὸ γρηγορώτερον ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ φύγῃ.

Τοῦτο ἐξηρέθιζε τοὺς ἄλλους ἐναντίον του. Ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνοι διεσκέδαζον καὶ ἐξώδευον εἰς τὰ ποτὰ ἢ ἔχανον εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον τὸ κέρδος τῆς ἡμέρας, αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο ποτὲ εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐτρέφετο λιτότατα καὶ δὲν ἐπρόσφερεν εἰς κανένα τίποτε, ἀλλὰ καὶ οὔτε ἐδέχετο ἀπὸ κανένα τίποτε.

Μεταξὺ τῶν δυσηρεστημένων κατὰ τοῦ Βερνιὲ ἦσαν καὶ κακοῦργοί τινες, ἔχοντες σκοτεινὸν παρελθόν, ἐξ ἐκείνων οἵτινες, ὅταν τὸ θῦμα ἀνθίσταται ἢ θέλῃ νὰ φωνάξῃ, δὲν διστάζουν νὰ κλείσουν διὰ παντὸς τὸ στόμα του.

Ἐσπέραν τινά, μίαν ἑβδομάδα περίπου, ἀφ' ὅτου αἱ κυρίαι μετηνάστευσαν εἰς τὸν πύργον, ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν γῦρόν του—διότι εἶχε γίνῃ ὁ ἰατρὸς τῆς νέας πόλεως, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμοιβῆς ἐννοεῖται,—ὅτε ὥρμησεν ἐκ τῆς σκιᾶς μία ὠχρὰ γυνή, ἔντρομος, καὶ ἔκαμε μυστηριωδῶς νεῦμα εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βερνιέ.

— Διὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν πῆτε πῶς ἐγὼ σᾶς φώναξα... Ἐλᾶτε... ἐδῶ μέσα εἶνε κάποιος πῶχει τὴν ἀνάγκη σας ! . .

Καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη, ὡς νὰ ἐτρόμαξε δι' ὅ,τι εἶπεν.

Εἰς τὴν καλύβην ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Βερνιέ, πλέων εἰς τὸ αἷμα του, φέρων δέκα πληγὰς διὰ μαχαίρας, ψυχομαχῶν, μόλις ἀναπνέων. Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐπεριποιήθη καὶ ἐπέδεσε τὰς πληγάς του· μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ δυστυχὴς συνῆλθε, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅσα συνέβησαν, ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς. Τί ἦσαν αἱ πληγαὶ σημὰ εἰς τὸν ἄλλον πόνον του τὸν ἀγιάτρευτον ; Οἱ δολοφόνοι τοῦ ἔκλεψαν τὸν θησαυρόν του, ὅ,τι εἶχεν εἰκονομήσῃ, κόκκον πρὸς κόκκον χρυσῆς κόνεως, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τιμήν του, νὰ ἐπανιδρύσῃ τὴν οἰκογενειακήν του στέγην.

— Εἶχα ἕνα μικρὸ ἐμπόριο, ἐψέλλιζεν ὁ ταλαίπωρος, ἔπαθα ἀτυχήματα· ἔχρεωκόπησα· ἡ μητέρα, αἱ ἀδελφαί μου μπῆκαν σὲ δουλειά· ὁ πατέρας μου, γιὰ ν' ἀποθάνῃ ἥσυχος, περιμένει νὰ πάγω χρήματα νὰ πληρώσωμε ὅσους εἶχαν ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς καὶ τοὺς ἐζημιώσαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε. Ἐδούλεψα σὰν σκύλος· οὔτε ἕνα κόκκο, ἀπὸ τὸ χρυσάφι ποῦ μάζεψα, δὲν ἄφησα νὰ χαθῇ ἀπ' τὰ χέρια μου. Μὲ κατηγοροῦν ὅτι δὲν ἐτράταρα κανένα ἕνα ποτήρι. Μὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ξοδεύω τὸ ξένο χρῆμα ; Τώρα ὅλα πᾶνε. Δὲν θὰ ξαναϊδῶ πλέον τοὺς δικούς

μου !.. Ὁ δυστυχὴς πατέρας μου θ' ἀποθάνῃ ἀτιμασμένος !.. Καὶ νὰ ξεύρατε τί τίμιος ἄνθρωπος ποῦ εἶνε !..

Ὁ ἰατρὸς συνεκινήθη πολὺ ἀπὸ τοὺς θρήνους τούτους· μὲ γλυκεῖς δὲ λόγους τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἰατρεύσῃ τὰς πληγάς του, καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἔμεινε πλησίον του ὅλην τὴν νύκτα· τέλος δὲ συστήσας εἰς αὐτὸν νὰ μὴν ἀνησυχῇ, τῷ ἔδωκε ρητὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θ' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσίν του εἰς χεῖράς του, ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνακτήσῃ τὴν τιμήν του, ἔστω καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη νὰ καταβάλῃ αὐτὸς τ' ἀπαιτούμενα χρήματα. Οἱ γλυκεῖς οὗτοι λόγοι τοῦ ἰατροῦ, τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον μετεδόθη ὡς μαγνητισμὸς εἰς τὸν πληγωμένον ἐπενήργησαν σωστικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ ἰατρός, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι κάθε κίνδυνος παρῆλθεν, ἐπῆγε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς φίλους του περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου γεγονότος.

Εἰς τὴν ἔπαυλιν εὗρε μόνον τὸν Γεράρδον, διότι ὁ κύριος Μασσαὶ καὶ ὁ Ἐρρῖκος εἶχον μεταβῇ, κατὰ τὴν συνηθειάν των, εἰς τὸ μεταλλεῖον· ὁ νεανίας ἀκούσας τὰ γενόμενα, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν· ἀπεφασίσθη δὲ ὁ μὲν Γεράρδος νὰ ἐνεργήσῃ ὅλως διόλου ἀθορύβως ἀνάκρισιν καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ, εἰ δυνατόν, τὸν δράστην ἢ τοὺς δράστας τοῦ κακουργήματος, αὐτὸς δὲ νὰ ὑπάγῃ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν κ. Μασσαί. Τὴν ἑσπέραν, ὅτε ὅλοι συνῆλθον εἰς τὴν ἔπαυλιν ὁ Γεράρδος διηγήθη τὰ ἑξῆς.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἤλθες, ἦλθες, καλοκαῖρι,
Κι' ὁ Θεὸς πολλὰ
Μὲ τὸ ἅγιό του χέρι
Μᾶς δωρεῖ καλά.

Στὶς μυρτιὲς κρυμμένι' ἀηδόνια
Ψάλλουν λιγερά,
Καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
Μ' ἐλαφρὰ πτερά.

Τὰ μελίσσια μὲ φροντίδες
Ἀῶ κ' ἐκεῖ πετοῦν,
Καὶ μὲ χάρι ἡ χρυσαλλίδες
Τ' ἄνθη χαιρετοῦν.

Στὰ λειβάδια πρασινίζουν
Χόρτα δροσερά·
Στὰ ρυάκια ψιθυρίζουν
Τὰ γοργὰ νερά.

Εὔμορφ' ἄνθη 'στὸν ἀέρα
Χύνουν μυρωδιά,
Κι' ἀνθοδέσμες 'στὴ μητέρα
Φέρουν τὰ παιδιά.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΕΚΑΤΟΜΒΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΑΝΔΡΕΑΣ, *μεγαλήτερος*, ΝΙΚΟΣ, *μικρότερος*. *Ἀδελφοί. Εἰς τὸ σπουδαστήριόν των, μελετοῦν μαζὶ διὰ τὰς Ἐξετάσεις.*

ΝΙΚΟΣ.—Οὔφ ! Μ' αὐτὴ ἡ Γεωμετρία εἶνε ἀνυπόφορη ! . . Πάλι μὲ παραπέμπει 'στὸ Πυθαγόρειον θεώρημα, κ' ἐγὼ τὸ ξέχασα. Τὸ θυμᾶσαι, Ἀνδρέα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. (Χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὸ βιβλίον του.)—«Παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης. . . .

ΝΙΚΟΣ (ζωηρῶς).—Ἄ, ναί, ναί· «ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν.»

ΑΝΔΡΕΑΣ (ὑψώνων τοὺς ὀφθαλμούς.) Τί εἶπες ; τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν ;

ΝΙΚΟΣ.—Ναί· δὲν εἶν' ἔτσι ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μὰ πόσας πλευρὰς ἔχει κάθε τρίγωνον ;

ΝΙΚΟΣ.—Τρεῖς· τῶν τριῶν εἶπα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Καὶ ἡ ὑποτείνουσα ; τί εἶνε ἡ ὑποτείνουσα ;

ΝΙΚΟΣ.— Ὑποτείνουσα ! Ξεύρω 'γώ !

ΑΝΔΡΕΑΣ (γελῶν). — Χά, χά, χά ! Δὲν ἑκατάλαβες τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα ! Δὲν ξεύρεις τί λές. «Τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν» ἔπρεπε νὰ πῇς, γιατὶ ἡ ὑποτείνουσα εἶνε ἡ τρίτη πλευρά, ἡ μεγαλητέρα, ἡ ἀπέναντι. . . . .

ΝΙΚΟΣ (διαλύκτων, ἐν ἀγανακτήσει.)—Ὤχ, ἀδελφέ ! μ' ἐκόντισες ! Ἔπρεπε νὰ μὲ διορθώσῃς : «τῶν δύο πλευρῶν» κ' ἐτελείωνε. Τί τα ἤθελες τόσα λόγια ; Ἔχουμε τώρα καιρὸ γιὰ διδασκαλίες τέτοιες ; Δὲν βλέπεις ποῦ μεθαύριο ἔχω ἐξετάσεις, καὶ δὲν ἔμαθα οὔτε τὴ μισὴ Γεωμετρία ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μὰ ὅπως τὴ μαθαίνεις ἐσύ, παιδί μου, καλλίτερα νὰ μὴν τὴν ἐμάθαινες, καὶ οὔτε θὰ τὴν μάθῃς ποτέ.

ΝΙΚΟΣ.—Τί ἐννοεῖς δηλαδή ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ἐννοῶ ὅτι τὴν μαθαίνεις ἀπέξω, μηχανικῶς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃς γρύ.

ΝΙΚΟΣ.—Καὶ τί σε νοιάζει! Πέρνω βαθμό ; Προβιβάζομαι ; Αὐτὸ νὰ κυττάζῃς. Τὰ ἄλλα εἶνε κολοκύθια !

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μπᾶ ! εἶνε κολοκύθια νὰ μὴν ξέρῃς τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα ;

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς δὲν το ξέρω ; Νά : (ἀπαγγέλλων ἀπνευστί.)«Παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν !»

ΑΝΔΡΕΑΣ (ἀφίνει τὸ βιβλίον του καὶ ἐγείρεται, ξεκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλια.) Μπράβο σου ! Ὡραία !..

ΝΙΚΟΣ (θυμωμένος.) Μὰ τί γελᾷς ; σὲ γαργαλεύουνε ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μπᾶ ! καὶ πῶς γελᾷς ἐσὺ ἅμα ἀκοῦς νὰ μιλᾷ παπαγάλος; (γελᾷ.)

ΝΙΚΟΣ.—Ἔλα τώρα, πάψε κ' ἔχομε μελέτη.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Χαρὰ 'στὴ μελέτη σου! Μὰ 'τέ μου, γελᾷς ἢ δὲν γελᾷς ἅμα μιλᾷ παπαγάλος ;

ΝΙΚΟΣ.—Γελῶ, χάχα !

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Καὶ ξεύρεις γιατὶ γελᾷς, χάχα ;

ΝΙΚΟΣ (θέλων νὰ στεναχωρεθῇ) — Γελῶ. . . γιατὶ ἡ ὑποτείνουσα εἶνε ἡ τρίτη πλευρά, ἡ ἀπέναντι. . . .

ΑΝΔΡΕΑΣ (σοβαρευόμενος).—Ἄφησε τὰ στεῖα καὶ ἄκουσε γιατὶ γελᾷς. Γελᾷς, γιατὶ ξεύρεις ὅτι ὁ παπαγάλος δὲν καταλαβαίνει γρὺ ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγει· ὅτι γι' αὐτὸν εἶνε ἤχοι χωρὶς ἔννοιαν· ὅτι τὰ λέγει ἔτσι μηχανικῶς, ὅπως τἀκούει... ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ σύ.

ΝΙΚΟΣ. —Γι' αὐτὸ λοιπὸν γελᾷς τώρα μ' ἐμένα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναί, γιατὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πιὸ ἀστεῖο πρᾶγμα! Γιὰ συλλογίσου το λιγάκι ! Νὰ λέγῃ ἕνας ἄνθρωπος λόγια ποῦ δὲν τα καταλαβαίνει, ὅπως ὁ παπαγάλος ! Καὶ νὰ μὴ γυρεύῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα βαθμὸ καὶ ἕνα προβιβασμό ! Καὶ νὰ περνᾷ, νὰ θυσιάζῃ ἔτσι, τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς του ! Καὶ 'ς ἐποχὴ ποῦ παραπονοῦντσι ἄλλοι ἄνθρωποι, ὅτι δὲν τους ἀρκεῖ ὁ βίος διὰ νὰ μάθουν, ὅσα ποθοῦν νὰ ἠξεύρουν ! Σκέψου το, Νῖκο. ..

ΝΙΚΟΣ. — Τὸ σκέπτομαι. . .

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναί, σκέψου το, γιατὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε κάτι τι φοβερόν. Ὄχι δὲν γελῶ πειά, οὔτε θὰ γελάτω μὲ τὴ μέθοδό σου. Φαντάσου, ὅτι τὸ θεώρημα αὐτό, ποῦ τε ἔμαθες ἐσὺ σὰν παπαγάλος, καὶ που ἔλεγες «τῶν τριῶν πλευρῶν»—ὅπως θὰ ἔλεγες «καὶ τῶν τεσσάρων» ἂν σοῦ το διώρθωνα ἔτσι, χάριν ἀστειότητος,—φαντάσου ὅτι εἶνε τόσον σπουδαῖον, ὥστε ὅταν τὸ εὗρεν ὁ Πυθαγόρας, προσέφερε μεγάλην θυσίαν !

ΝΙΚΟΣ.—Ναί, κάποτε τὸ ἄκουσα· καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ θεώρημα αὐτὸ ὀνομάζεται Ἑκατόμβη. Τότε δὲν μου ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν, ἀλλὰ τώρα, 'στὴν περίστασι ποὺ μοῦ το λές ἐσύ, μοῦ κάμνει . . Ἀλήθεια, ἀξίζει νὰ προσέξῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο θεώρημα, καὶ νὰ μὴν το λέγῃ ὅπως λέγει το ἡ Ἄσπρη πέτρα ξέξασπρη !» Κάμε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ το ἐξηγήσῃς, νὰ το καταλάβω.

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Εὐχαρίστως. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λλάξῃς μέθοδο.

ΝΙΚΟΣ (πλησιάζων μὲ τὸ βιβλίον του καὶ καθήμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀνδρέα.)— Σοῦ το ὑπόσχομαι. Τοὐλάχιστον αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω ὅλη τὴ διάθεσι. Καὶ γιὰ τὸ μάθημα ποὺ μου ἔδωσες σήμερα, σοῦ ἀξίζει ἀληθινὰ μία Ἑκατόμβη. Ἔλα !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΑΛΟΓΟΝ;

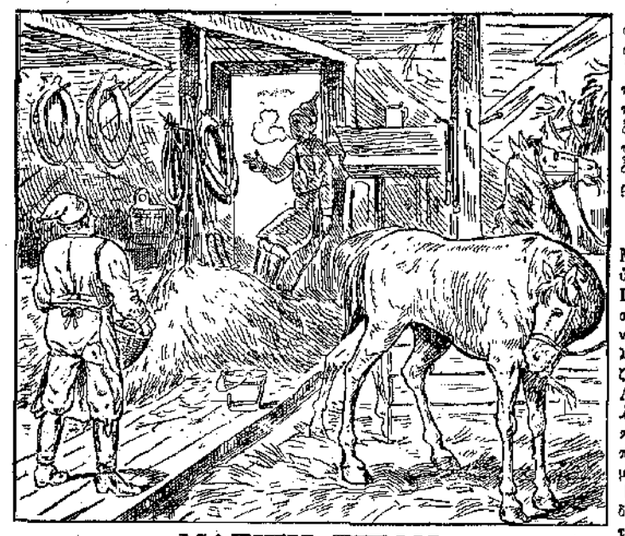

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἕνα, δύο ἄλογα φαίνονται εἰς τὸν σταῦλον.

Ἀλλά, καθὼς βλέπετε, ὑπάρχουν ἱπποσκευαὶ διὰ τρία ἄλογα. Ποῦ εἶνε τὸ τρίτον; Εἰμπορεῖτε ἀρά γε νὰ τὸ εὕρετε;

Δήλωσις: Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὰς λύσεις ὀφείλουν νὰ ζωγραφίζουν εἰς τὸ Λυσόχαρτον καὶ τὴν *λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος* ἄνευ περιγραφῆς. Ὀνόματα λυτῶν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δὲν θὰ δημοσιεύωνται πλέον ἰδιαιτέρως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΕΡΓΟΝ

Ὅταν ἤμην δωδεκαετής, ἐνθυμοῦμαι, εἶχα ὀλίγην φρονιμάδαν καὶ πολλὴν φιλοδοξίαν. Δυστυχῶς, τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων δὲν ἐσυμφωνοῦσε διόλου μὲ τὸ δεύτερον, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυμφωνίας ταύτης ἦσαν πολλὰ καὶ διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλουν τῶν ἄλλων τὸν γέλωτα καὶ ἐμοῦ τὴν ἀπογοήτευσιν.

Ἓν ἐξ αὐτῶν θά σας διηγηθῶ σήμερον.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνεπλήρωσα τὰ δώδεκα ἔτη, σκεπτόμενος ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ κάμω κάτι τι μέγα, ἀπεφάσισα νὰ γίνω συγγραφεύς, ἢ ξυγγραφεύς, ὅπως ἔλεγα τότε ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον.

Ἡ νέα αὕτη κλίσις ὠφείλετο εἰς τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισα περὶ ἐμοῦ, ὅτι εἶχα γόνιμον φαντασίαν. Τοῦτο ἀνεκάλυψα μόνος μου, ἢ μᾶλλον τὸ συνεπέρανα, ἀκούων τὴν γηραιὰν παιδαγωγὸν νὰ παραπονῆται συχνὰ διὰ τὰς παραδόξους ἰδέας, αἱ ὁποῖαι μοῦ κατέβαιναν, καὶ αἱ ὁποῖαι τὴν ἐβασάνιζαν ἀχι ὀλίγον ...

Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν ἤρκει διὰ νὰ εἶμαι συγγραφεύς· ἔπρεπε νὰ γράψω κάτι, νὰ καλλιεργήσω ἓν εἶδος λόγου καὶ νὰ ἀναδειχθῶ εἰς αὐτό. Μετά τινας διστάγμους, ἐξέλεξα τὸ περιγραφικὸν εἶδος. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠμποροῦσα νὰ εὕρω εὐκόλως ἐκφράσεις εἰκονικάς, λέξεις παραστατικάς, παρομοιώσεις ὡραίας, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ρίπτουν τρόπον τινὰ φῶς εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται τις.

Φυσικά, δὲν εἶχα σκεφθῆ ἂν ἕνας συγγραφεὺς ἠμπορῇ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του περιγραφάς, καὶ μόνον περιγραφάς. Δὲν ἤξευρα τότε ὅτι αἱ περιγραφαὶ ἀποτελοῦν τὰ κοσμήματα ἑνὸς ἔργου, καὶ ὅτι ἄμα λείπῃ ἡ οὐσία, τὰ κοσμήματα εἶνε ὅλα περιττά. . . Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἦσαν ἀνώτερα τῆς ἡλικίας μου, καί... κατώτερα τῆς φιλοδοξίας μου.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, ἐκάθησα πρὸ τῆς τραπέζης μου μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ γράψω ἓν ἀριστούργημα. Ἐδούτησα δύο-τρεῖς φορὰς τὴν γραφίδα, ἐκύτταξα τὰ ἀραβουργήματα τῆς ὀροφῆς, ἔξυσα τὸ μέτωπόν μου, καὶ ἔκρουσα διὰ τῶν δακτύλων τὴν τράπεζαν, ρυθμικῶς καὶ μηχανικῶς.. Τέλος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἔκαμα χρῆσιν τῶν διεγερτικῶν τούτων μέσων, ἡ «γόνιμος» φαντασία μου ἤρχισε νὰ ἐνεργῇ, πληθὺς φωτεινῶν ἰδεῶν κατέκλυσαν τὴν κεφαλήν μου, καὶ ἡ γραφὶς ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ ταχύτητα σιδηροδρομικήν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἶχα τελειώσῃ τὸ ἑπόμενον ἀριστοτέχνημα:

«Ἡ νὺξ ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς
» κτίσεως· κατ' ἀρχὰς φαιά, ὡς περι-
» σκελίς στρατιώτου (τοῦ πεζικοῦ), κα-
» τόπι μελανή, ὡς ὁ πέπλος χήρας, (ἀ-
» παρηγορήτου.) Ἐν τούτοις, εἰς τὸν ὁρί-
» ζοντα, ὁ ἥλιος, ὅμοιος πρὸς κύκλον
» χάρτου ἐλαιοδεύτου, διεγράφετο εἰσέτι.
» Ὁσάκις ὁ ἀργυροῦς δίσκος του παρενε-
» τίθετο μεταξὺ τῶν νεφῶν, αἱ πύρινα
» μαρμαρυγαί του ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ ἀνεφέ-
» λου οὐρανοῦ αἱματοβαφεῖς ἀνταυγείας,
» καὶ ἐκάλυπτον τὴν γῆν διὰ χρυσοῦ, ὃς
» θὰ ἔλεγες ὅτι προήρχετο ἐκ τῶν ἀνα-
» κτόρων τοῦ Μίδα, (ὅρα Μυθολογίαν.) Αἱ
» αὐταὶ μαρμαρυγαὶ προσέδιδον εἰς τὸν
» ποταμὸν ὄψιν χρυσοῦ γαλονίου ἀπὸ πι-
» λίκιον στρατηγοῦ (οἱουδήποτε σώμα-
» τος.)

«Τὸ θέαμα τοῦτο ἀπετέλει, διὰ φυ-
» χὴν ἐκμανῶς ποιητικόφρονα, σύνολον ἀ-
» πειράκις μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἀπὸ
» τὸ ὡραιότερον τῶν πυροτεχνημάτων, καὶ
» ἐγώ, πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης (ἄνευ πλαι-
» σίου), ἠσθανόμην τὴν καρδίαν μου ἐκ-
» χειλίζουσαν ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν
» Δημιουργὸν τοῦ Παντός!»

Ἤμην κατενθουσιασμένος. Ὅσον τὴν ἀνεγίνωσκα, τόσον ἠπόρουν καὶ ἐθαύμαζα πῶς κατώρθωσα νὰ γράψω τοιαύτην σελίδα! Σημειώσατε δὲ ὅτι μοῦ ἐφαίνετο ὄχι μόνον θαυμασίως ὡραία, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἐκπεταμένη, διότι ἔγραφα τότε πολὺ ἀραιά, καὶ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ γραμμαὶ εἶχαν γεμίσῃ ὁλόκληρον φύλλον χάρτου.

Δὲν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ ἀνακοινώσω τὸ ἔργον μου, νὰ προκαλέσω καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἄλλων· ἀλλὰ πῶς; Ἂν ἔλεγον ὅτι ἦτο ἰδικόν μου, ὦ, θά το περιεφρόνουν ἐκ προκαταλήψεως. «Παιδὶ δώδεκα ἐτῶν νὰ γράφῃ ἔτσι καλά; ἀδύνατον!» θὰ ἔλεγαν. Φεῦ! πάντοτε αἱ μεγαλοφυΐαι παραγνωρίζονται κατὰ τὴν πρώτην των ἐμφάνισιν.

Ἔξαφνα μοῦ ἦλθαν ἰδέα φαεινοτάτη: Ἡ μεγαλητέρα ἀδελφή μου, ἡ Οὐρανία, ἀνεγίνωσκε πολύ, καὶ ὁσάκις εὕρισκε κομμίαν ὡραίαν σελίδα, τὴν ἀντέγραφε καὶ τὴν ἐφύλαττεν εἰς ἓν χαρτοφυλάκιον. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἀναγινώσκῃ ὅσον ἡ ἀδελφή μου, ἐξεφύλλιζε κάποτε αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἀπεζημιώνετο κάπως μὲ τὰς ἀντιγραφὰς τῆς ἀδελφῆς μου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνεγίνωσκε καὶ αὐτὴ ὀλίγα, ἀλλὰ πολὺ ἐκλεκτὰ τεμάχια.

Ἠμποροῦσα, ὁσάκις ἤθελα, νὰ μιμηθῶ τὸ ὡραῖον, τὸ λεπτὸν καὶ κομψὸν γράψιμον τῆς ἀδελφῆς μου. Μὲ τὸ γράψιμον τοῦτο ἀντέγραψα — καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐκοπίασα περισσότερον παρὰ ὅταν συνέγραφα, — τὴν περιγραφήν μου, τὴν ἐφύλαξα κρυφίως, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἀνέμενα τὸ ἀποβησόμενον . . .

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπομεσήμερον, ὅταν εἶδα τὴν μητέρα μου νὰ λάβῃ κατὰ τὸ σύνηθες τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκεῖνο, κατελήφθην ἀπὸ ἐξαφνικὴν δειλίαν. Μετ' ὀλίγον τὸ ἔργον μου θὰ ἐνεγινώσκετο, καὶ θὰ ἐκρίνετο ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως. .. Ἔτρεμα, δὲν ἐτολμοῦσα νὰ πλησιάσω, καὶ κατέφυγα εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου.

Ὁποία ἀπογοήτευσις! Ἡ πτῶσις μ' ἐπλήγωσεν, ἀλλὰ τουλάχιστον μὲ ὠφέλησεν . . .

— Οὐρανία! ἐφώναξεν ἡ μητέρα μου· τί παλαιωμάρες εἶνε αὐτές;

Καὶ ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐκπλήκτου ἀδελφῆς μου, τὴν περὶ ἧς

ὁ λόγος παλαιωμάραν . . . τὸ ἔργον μου!

Τὴν πρώτην κατάπληξιν διεδέχθη γέλως τρελός. Ἐστράφησαν καὶ αἱ δύο καὶ μὲ εἶδαν εἰς τὴν γωνίαν μου, ζαρωμένον καὶ κατακόκκινον. Ἐνόησαν τὰ πάντα . . . Ὤ, ἡ ἀπογοήτευσις ὑπῆρξε σκληρά, καὶ τὰ ὄνειρά μου ἐπνίγησαν εἰς δάκρυα . . .

Ἔκαμα καὶ ἄλλας ἀνοησίας εἰς τὴν ζωήν μου. Ἡ φρονιμάδα δέν μου ἦλθε τόσον γρήγορα καὶ ἡ φιλοδοξία μου μοῦ ἔπαιξε καὶ ἄλλα ἄσχημα παιγνίδια. Ναί· ἀλλ' ἐπί τινα καιρὸν τοὐλάχιστον, παρητήθην τῆς ἰδέας νὰ γίνω . . . ξυγγραφεύς!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 193.)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀποτόμως, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἄρτουελ ὠχρός, τεταραγμένος.

— Ἡ Ἀντιβασίλισσα εἰδοποιήθη, Δέσποινα· τὸ μέγαρόν μας ἐπλημμύρισεν ἀπὸ στρατιώτας.

— Πῶς; καὶ ποῖος ἐτόλμησεν;

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως! εἶπε φωνὴ σταθερά.

Ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιτρίκλινος, εἴπερ ποτε σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής, εὑρίσκετο ἐνώπιον τῆς Ἰωάννας.

— Τί συμβαίνει, κύριε, καὶ πῶς ἐτολμήσατε νὰ ἐμβῆτε εἰς τὴν κατοικίαν μου τέτοιαν ὥρα;

— Δέσποινα, μήνυσις ἐπεδόθη ἐναντίον σας εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα: κατηγορεῖσθε ἐπὶ βιαίᾳ ἀπαγωγῇ δύο εὐγενῶν ὑπηκόων της, δι' ἄγνωστον σκοπόν, καὶ ἡ ἐνταῦθα παρουσία τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ τοῦ παιδίου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν φαίνονται νὰ ἦλθαν αὐτοθελήτως, πιστοποιοῦν τὴν κατηγορίαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἀρχιτρίκλινε, ἀλλὰ θά σας ἐπαναλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ἦλθον ἐδῶ οἰκειοθελῶς καὶ ἐλευθέρως, διὰ νὰ μου δώσουν ἐγγράφως μίαν σπουδαίαν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑποβάλω εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλίσσης.

— Εἶνε ἀληθές; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιτρίκλινος ἔκπληκτος.

— Ἀληθέστατον, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Γκύ.

— Τότε, ἀπέρχομαι.

— Ἀπερχόμεθα μαζί, ἂν θέλετε, κύριε, εἶπεν ὁ νεαρὸς κόμης, ἀπευθύνων εἰρωνικὸν βλέμμα πρὸς τὴν θείαν του· δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν ἄλλο τίποτε, καί μου φαίνεται ὅτι ὅσον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἂν εἶνε μία συνομιλία, δὲν εἰμπορεῖ νὰ παραταθῇ ἐπ' ἄπειρον. Μᾶς ἐπιτρέπετε λοιπόν, κύριε ἀρχιτρίκλινε, νὰ ἐπωφεληθῶμεν καὶ ἡμεῖς τῆς συνοδείας σας;

— Ὠρκίσθητε, μήν το λησμονῆτε! εἶπεν ἡ κόμησσα μὲ λύσσαν, ἐν ᾧ ὁ Γκὺ ὑπεκλίνετο εὐγενῶς ἐνώπιόν της.

— Θεὸς φυλάξοι, Δέσποινα! ἀπήντησεν οὗτος μὲ παράδοξον καὶ μυστηριώδες μειδίαμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Καθ' ὁδόν, μήτηρ καὶ υἱὸς δὲν ἀντήλλαξαν οὔτε μίαν λέξιν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐκρατήθη, καὶ εἶπε μετὰ πικρίας:

— Μόνον πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἂν ἐπέμενες, θὰ ἤσουν ἀκόμη κόμης τῆς Φλάνδρας.

— Δὲν αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ τοῦ τίτλου, Δέσποινα· ἀπεναντίας, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος πού τον ἐξεφορτώθηκα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Γκύ· φθάνει μονάχα νὰ εἶνε καλὰ ὁ Γωλτιέρος μου...

« Καὶ ὤθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Γωλτιέρον κατάπληκτον. » (Σελ. 206, στήλ. γ'.)

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ὀργίλον βλέμμα τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης, ἀνῆλθε ταχὺς τὴν κλίμακα, κράζων τὸν φίλον του.

Ὁ Γωλτιέρος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἡ φωνή του ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ νεαροῦ κόμητος ὀργίλη καὶ ἀναμεμιγμένη μὲ παρακλήσεις θρηνώδεις. Ὁ Γκὺ ὤθησε τὴν θύραν, καὶ εὑρέθη ἐνώπιον θεάματος κωμικοτραγικοῦ:

Ἐν τῷ μέσῳ κύκλου θεατῶν, ἀφώνων καὶ ἐντρόμων, ὁ Οὐγονέτος, ἀνεβασμένος εἰς ἕνα σκαμνί, οἰμώζων οἰκτρῶς ἀλλ' ὑπακούων χωρὶς νὰ θέλῃ εἰς τὴν ἐπιθλητικὴν διαταγὴν τοῦ πρώην συναδέλφου του, κατεγίνετο νὰ περιβάλλῃ ὁ ἴδιος τὸν λαιμόν του μὲ τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐξετέλει μὲ βραδύτητα καὶ ἀδεξιότητα, πολὺ εὐνόητον καὶ δικαιολογημένην...

— Ἔλα! παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα ὁ αὐθέντης μας Γκύ, ἔλεγε ψυχρῶς ὁ Γωλτιέρος, ἀπαντῶν εἰς τὰς ἱκεσίας του· γιατί ὁρκίζομαι ὅτι, ἂν λαλήσῃ, ὁ πετεινός, κ' ἐκεῖνος πού τον ἐπρόδωσες ὡς ἄλλος Ἰούδας, δὲν ἔχει ἐπιστρέψῃ, θὰ ὑποστῇς τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἰούδα!

Κινηθεὶς ἀπὸ ἀνησυχίαν ἀόριστον, ἀπὸ προαίσθημα παράδοξον, ὁ Γωλτιέρος, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο μὲ τὴν γηραιὰν Δέσποιναν τῆς Δαμπιέρρης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ Ξενοδοχείου, εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου του, ὀλίγον ἀφ' οὗ ἀπῆχθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἄρτουελ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Βλέπων τὸ δωμάτιον κενόν, τὰ ἔπιπλα ἀναποδογυρισμένα, τὰ κλινοσκεπάσματα πεταγμένα, — δείγματα ἐπιθέσεως κτηνώδους καὶ ἀμύνης ἀνωφελοῦς, — ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος ἀπέμεινε κατάπληκτος.

Ἔλαφρὸς θόρυβος τὸν ἐξήγειρε τότε ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐκείνης νάρκης του.

Ὁ Οὐγονέτος, περατώσας τὴν ἄτιμον πρᾶξίν του, ἐπανέκλειεν ἡσύχως τὴν θύραν, καὶ γυμνόπους, συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κλίνην του.

Ἡ σιδηρᾶ χεὶρ τοῦ Γωλτιέρου κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Ἄθλιε! προδότα! τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν μου; ἐβρυχήθη.

Ὁ παραμάγειρος ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου, καὶ εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν σφίξιμον τοῦ πρώην συναδέλφου του. Ἀλήθεια, ἦτο μεγαλήτερος καὶ δυνατότερος ἀπὸ αὐτόν· ἀλλ' ἡ ὀργὴ ἐδεκαπλασίαζε τὴν νευρικὴν δύναμιν του Γωλτιέρου.

— Θά μου ἀποκριθῇς, κακοῦργε; ἔ, θὰ ἀποκριθῇς; ἐπανελάμβανεν ὁ νεανίσκος ἔξω φρενῶν.

Ἡ ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία. Οἱ δάκτυλοι τοῦ Γωλιτέρου ἔσφιγγον τόσον δυνατὰ

τὸν λαιμὸν τοῦ Οὐγονέτου, ὥστε ἡ γλῶσσα τοῦ προδότου ἐλύθη ἀφ' ἑαυτῆς· ἔπειτα, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε νὰ ψευσθῇ, δὲν θὰ ἐγίνετο ποτὲ πιστευτός. Συνελήφθη σχεδὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ κοιμώμενοι εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἀφυπνίσθησαν ἔντρομοι, καὶ ὅπως ἦσαν, — ὁ ξενοδόχος μὲ τὸν νυκτικὸν σκοῦφόν του, ἡ σύζυγός του, ἡ γύφτισσα, ὁ γέρων προσκυνητής, ἡ Δέσποινα τῆς Δαμπιέρρης, καὶ μερικοὶ ἄλλοι ταξειδιῶται, — προσέτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸν θόρυβον.

Ὁ Γωλτιέρος, ἀφίσας τὸν προδότην ἡμιστραγγαλισμένον, ὥρμησε πρὸς τὴν γηραιὰν μάμμην:

— Δέσποινα, ἀνέκραξεν, ἀπήγαγον τὸν Γκὺ καὶ τὴν μητέρα του! Μάλιστα, τὸν ἔγγονόν σας! Τώρα διατρέχει κίνδυνον θανάτου... Σᾶς ἐξορκίζω, Δέσποινα, διατάξατε τοὺς ὑπηρέτας σας, νὰ μὲ ἀκολουθήσουν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάνδρας...

— Διατί εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάνδρας; ἠρώτησεν ὁ γέρων προσκυνητής, μὲ τόνον τόσῳ παράδοξον, ὥστε ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἤδη πρὸς αὐτόν.

— Διότι ἐκεῖ ὡδηγήθη ὁ Γκύ, εἶμαι βεβαιότατος. Ἡ θεία του ὡρκίσθη νὰ τὸν θανατώσῃ.

— Ἡ θεία του! Ἀλλὰ διὰ ποίαν ὁμιλεῖτε;

— Διὰ τὴν κόμησσαν Ἰωάνναν...

— Καὶ τὸ παιδί... ὁ κύριός σας...

— Εἶνε ὁ κόμης Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης, υἱὸς τῆς Δεσποίνης Μαργαρίτας καὶ ἔγγονος τοῦ αὐτοκράτορος Βωδουΐνου!

Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέρων κατέπνιξεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, καὶ ἀνορθώσας τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας ἐπιβλητικῆς τὸν νεαρὸν ἱππικόμον, ἕτοιμον νὰ ὁρμήσῃ ἔξω.

— Μείνατε, διέταξε, καὶ θέσατε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην. Εἷς μόνον τὸν Βασιλέα ἀνήκει ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης, καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ζητήσω.

— Ἀλλά...

— Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα, ὁ κύριός σας θὰ εἶνε ἐδῶ, ἐγὼ σᾶς το ὑπόσχομαι· ἕως τότε, ἂς μὴ ἀντισταθῇ κανεὶς εἰς τὰς διαταγάς μου. Εἶπα!

Εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὰ κινήματα τοῦ ταπεινοῦ προσκυνητοῦ ἐνυπῆρχε τόσον ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον, ὥστε ὁ Γωλτιέρος οὔτε κἂν διενοήθη νὰ ἀντείπῃ. Ὑπεκλίθη βαθέως καὶ εἶπε μόνον:

— Θὰ ὑπακούσω, Πάτερ μου.

Ὁ γέρων ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του, καὶ μὲ βῆμα σταθερὸν ἀκόμη, διηυθύνθη πρὸς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον, ὅπου κατῴκουν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Ἀντιβασίλισσα.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ διάθημά του ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Γκὺ καὶ τῆς μητρός του, διέκοψε τὰ μαρτύρια τοῦ δυστυχοῦς Οὐγονέτου.

Μὲ κρυγὴν χαρᾶς, ὁ Γωλτιέρος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου του.

— Τί σας συνέβη, ἀγαπητέ μου Κύριε;

— Τίποτε σπουδαῖον, ἡσύχασε.

— Τίποτε σπουδαῖον! ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ πικρίας· ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἔχασες τὴν κληρονομίαν τῆς μητρός σου, τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου, καὶ τολμᾷς νὰ λέγῃς «τίποτε σπουδαῖον»!

— Ἀλήθεια;! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς ἱππικόμος.

— Ἠμποροῦσε νὰ παθω χειρότερα, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ κόμης, ἀνταλλάσσων βλέμμα μετὰ τῆς Μάγδας, ἐν ᾧ ἡ κόμησσα διηγεῖτο εἰς τὴν ἀγανακτοῦσαν πενθερά της, τὰς σκηνὰς αἱ ὁποῖαι συνέβησαν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάνδρας.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γκὺ εἶπε χασμώμενος:

—Σᾶς παρακαλῶ, Δέσποινα, δώσατέ μας τὴν ἄδειαν νὰ ποσουρθοῦμε, γιατί πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούρασι. Αὔριον θὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα μὲ τὸν υἱόν σας, καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Δὲν ἐκοιμήθησαν σχεδὸν διόλου τὴν νύκτα ἐκείνην, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ Ἁγίου Ρήμου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσυλλογίζετο ἐν ἀπελπισίᾳ τὸν ὀλέθριον ὅρκον, τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν τόσον εὐκόλως ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ υἱοῦ της, καὶ ὁ ὁποῖος τὸν ἔδενε διὰ παντός.

Ὁ Γκὺ ἀνομφιβόλως δὲν ἐσυλλογίζετο οὕτω, διότι ἔτριβε τὴν μύτην του μὲ λύσσαν καὶ ἐψιθύριζεν:

—Ἔννοια σου, κυρία θεία μου, καὶ ἡ αὐγὴ θὰ το δείξῃ!.. Σοῦ ἑτοιμάζω ἐγὼ φέστα, ποῦ θὰ την θυμᾶσαι 'ς ὅλη σου τὴ ζωή.

Καὶ ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ φαιδρᾶς μορφῆς του, διεγράφετο μειδίαμα πονηρότατον.

Ὑπὸ τὰ βελούδινα παραπετάσματα τῆς ἡγεμονικῆς κλίνης, ἡ κόμησσα Ἰωάννα δὲν εἶχεν ἀνάπαυσιν.

Μολονότι τὸ σχέδιόν της ἐπέτυχε καὶ εἶχεν ἐκεῖ, εἰς ἓν συρτάριον, τὴν περγαμηνὴν ἡ ὁποία τὴν ἐξησφάλιζεν ἀπέναντι τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἦτο ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη.. Ἡ βασιλικὴ ἐπέμβασις, μολονότι ἐπῆλθεν ἀργά, τῇ ἐφαίνετο ὡς ἀπειλή, ὡς κίνδυνος. Ἂν ἐθεώρουν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἄκυρον, ὡς ὑπογραφὲν διὰ τῆς βίας;

Καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν μυστηριώδη Πρόνοιαν, ἡ ὁποία, δύο φορὰς μέχρι τοῦδε ἐπροστάτευσε καὶ ἔσωσεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἤθελε νὰ καταστρέψῃ...

Μετὰ σκληρὰν ἀϋπνίαν, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐβασάνισε τὸν νοῦν της τὸ ἄλυτον πρόβλημα: «Πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ θετήσῃ ὅρκον, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν τιμήν του», ἡ Μαργαρίτα ἐπιτέλους ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη. Μόλις εἶχε τελειώσῃ, ὅταν ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ὁ Γκὺ εἰςῆλθε, λάμπων ἀπὸ χαράν.

— Δέσποινα, εἶπεν ὑποκλινόμενος, τιμητικὴ φρουρὰ ἦλθε νὰ παραλάβῃ τὸν κόμητα τῆς Φλάνδρας καὶ τὴν μητέρα του, ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως.

—Δὲν ὑπάρχει πλέον Κόμης τῆς Φλάνδρας! ἐστέναξεν ἡ Μαργαρίτα ὑποκώφως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Δέσποινα... ἰδοὺ αὐτός!

Καὶ ὤθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Γωλτιέρον κατάπληκτον.

— Ὁ Γωλτιέρος! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

— Ὄχι, ὁ Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης, ὁ μόνος, ὁ ἀληθινός, τοῦ ὁποίου ἐκράτησα τὴν θέσιν μέχρι σήμερον... διὰ λόγους προσωπικούς!

— Τοὺς λόγους σου τοὺς μαντεύω, διέκοψεν ὁ Γωλτιέρος· ἠθέλησες νὰ κρατήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου τοὺς κινδύνους, καὶ νὰφίσῃς εἰς ἐμὲ τὰς τιμάς. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσίς σου καθιστᾷ τὴν μαρτυρίαν σου ὕποπτον, καὶ θά σε θεωρῶ πάντοτε κύριόν μου καὶ αὐθέντην μου, μέχρις ὅτου μοῦ ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον.

— Ἡ ἀπόδειξις ὑπάρχει, τὴν φέρεις εἰς τὸ στῆθός σου, καὶ τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ την ἐξαλείψῃ. Μοῦ λέγετε, Δέσποινα, τί σημάδι εἶχεν ὁ υἱός σας κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστόν;

— Τὸ ἴδιο ποῦ εἶχε καὶ ὁ πατέρας του, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Μαργαρίτα, πέντε ἐλῆές, εἰς σχῆμα σταυροῦ.

— Ναί, ναί, εἶνε ἡ κληρονομικὴ σφραγὶς τῆς οἰκογενείας μας! προσέθεσεν ἡ γηραιὰ μάμμη.

Ταχύτερος ἀστραπῆς, ὁ Γκὺ ἤνοιξε τὸ ὑποκάμισον τοῦ φίλου του:

— Ἰδού! εἶπε θριαμβεύων.

— Ὁ υἱός μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μὲ στοργήν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Bourliac.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ συλλαμβάνει τὸ Ζιζάνοιν τοῦ Ἀρσακείου τεταραγμένον.

— Πάλι γλυκὸ θὰ ἔκλεψες ἀπὸ τὸ ντουλάπι! τοῦ λέγει.

— Ὄχι, μαμμά· ἐγὼ δὲν ἔκλεψα τίποτε.

— Μὰ τὸ βλέπω γραμμένο 'στὰ μάτια σου. Ἀλλὰ τὸ Ζιζάνιον δὲν τα χάνει:

— Ἄ. θὰ εἶνε γραμμένο ἀπὸ χθές, μαμμά, καὶ δὲν ἐσβύθηκε ἀκόμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλλιφώνου Μρσακειάδος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Διαφόρων τιμῶν:

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, τόμος πολυτελὴς μετὰ 60 εἰκονογραφιῶν καὶ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου. Τιμᾶται ἄδετος φρ. 6· χρυσόδετος φρ. 8.—Ὑπάρχουν καὶ ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος, τιμώμενα ἄδετα φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ, μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν. Ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδετα φρ. 3,25.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ, ἤτοι ὁδηγίαι περὶ τοῦ εὐγενῶς φέρεσθαι. Τιμᾶται φρ. 0,60.

ΛΕΥΚΩΝΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ, ἐξ 25 τετραδίων τιμᾶται ἄδετον φρ. 3, χρυσόδετον φρ. 5, (Πωλοῦνται καὶ χωριστὰ τετράδια πρὸς φρ. 0.15 ἕκαστον.)

Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ποιήματα Δ. Κατακουζηνοῦ. Ἄδετον φρ. 1,50. Χρυσόδετον φρ. 2,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, εἰς τρία τεμάχια, ὧν ἕκαστον τιμᾶται φρ. 0,50. Τὰ τρία ὁμοῦ χρυσόδετα, φρ. 2,50.

Ο ΦΩΤΙΣ, ποίημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτζίδου. Τιμᾶται φρ. 0,60.

Εὑρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς ἀναγράφω τὴν ἵδρυσιν καὶ ἄλλου Συλλόγου ἐκ φίλων μου, σκοποῦντος τὴν ἔγγραφὴν νέων συνδρομητῶν καὶ τὴν συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Ὁ νέος αὐτὸς σύλλογος ὀνομάζεται «Ἑλλάς», ἑδρεύει ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπαστελεῖται ἀπὸ τοὺς ἑξῆς φίλους μου, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην των καὶ συγχαίρω διὰ τὴν λαμπρὰν των ἰδέαν: *Θρασύβουλον Δρακάτου*, πρόεδρον, *Ριχάρδον Σ Παρίσην* γραμματέα, *Ἰωάννην Ζαμίχαν* ταμίαν, *Ἀλέξανδρον Μακκᾶν*, *Χρίστον Δουκάκην* καὶ *Ἐπαμεινώνδαν Καββαδίαν*, συμβούλους. Ὁ Σύλλογος δέχεται καὶ ἄλλα μέλη ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν, καὶ ὁ ἐπιθυμῶν δύναται νὰ το δηλώσῃ. Νομίζω ὅμως ὅτι καὶ μόνοι οἱ ἵδρυται ἂν μείνουν, ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐργασθοῦν ἀποτελεσματικῶς, φθάνει νὰ ἔχουν ὁμόνοιαν καὶ ζῆλον.

Σελήνη Ἰανουαρίου, καλλίτερα δι' ἐμὲ ποῦ «ἡ περυσινὴ λακωνικότης σου μετεβλήθη φότος εἰς ἀπεριόριστον πολυλογίαν», διότι μοῦ γράφεις πολλὰ καὶ ὡραῖα πράγματα. Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν καλήν σου γειτονιὰν διὰ τὰ συγχαρητήριά της. Ἡ μεταξὺ συνδρομητῶν ἀλληλογραφία γίνεται ὑπὸ ὅρους, τοὺς ὁποίους δύνασαι νὰ ἴδῃς εἰς τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, εἰς τὸ τέλος, φυλλάδιον 3, σελὶς 24.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σας, *Ὡραῖοι Πρίγκιπες*. Ἡ γνώμη σας περὶ τοῦ Ἐντάκτου Διαγωνισμοῦ, ὅτι ἀφεύκτως θὰ ἐβραδύετο κορίτσι, ἐπειδὴ τὸ θέμα ἀπαιτεῖ γυναικείαν εὐαισθησίαν, δὲν μου φαίνεται ἀπολύτως ὀρθή. Πρῶτον, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ εὐαισθησία, διὰ νὰ γραφῇ ἓν καλὸν διήγημα· ἔπειτα τὴν πρὸς τὰ ζῶα συμπάθειαν, νομίζω ὅτι δὲν τὴν αἰσθάνονται ὀλιγώτερον καὶ τὰ ἄγορια.

Τριανταφυλλένιε Κάμπε, πολὺ εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ τὴν ἀδελφήν σου, καὶ μάλιστα μὲ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μου γράψῃ ἡ ἰδία, τοὐλάχιστον διὰ νὰ μάθω πῶς ὀνομάζεται! Αἱ συχναὶ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ.

«Ὁποῖον λαμπρὸν καὶ ὑψηλὸν ἔργον!» μοῦ γράφει ἡ *Καστανὴ* [Ε] «Ὁποία τιμὴ καὶ γόητρον ἐὰν το κατορθώσωμεν, καὶ πρέπει νὰ το κατορθώσωμεν διὰ νὰ δείξωμεν ὅτι ἔχομεν θέλησιν καὶ ὅτι δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ φανῶμεν χρήσιμοι κατά τι εἰς τὴν ἀγαπητήν μας πατρίδα.» Ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ «*Ἑλληνόπαιδος*». Καὶ προσθέτει: «Αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ σου στείλω καὶ ἐγὼ τὰς οἰκονομίας μου, ἀλλὰ περιμένω νὰ μου ἀπαντήσουν κ' ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἔστειλα ταὐτότιμα τῆς ἐπιστολῆς.» Εὖγε, κόρη μου· σ' ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, διότι κάμνεις ὅ,τι πρέπει.

Καὶ ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* [Ε] μοῦ γράφει: «Τὸ πρῶτον Δελτίον, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσες, ἔκαμε θαύμαστα. Πολλοὶ τῶν συμμαθητῶν μου ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἐνεργήσουν· ἐπρομάντευσες δὲ μὲ ἀκριβείαν εἰς τὸ τελευταῖόν σου φύλλον, ὅτι ὀλοι οἱ συνδρομηταί σου καταγίνονται εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῆς ἐγκυκλίου. Εἰς τῶν φίλων μου, ὁ ὁποῖος τὸ εἶδε, μοῦ εἶπε: Τέτοιος προφήτης γίνομαι κ' ἐγώ. Μετὰ τοιαύτην προκήρυξιν καὶ μετὰ τοιοῦτον Δελτίον, ἡ προφητεία εὐκολωτάτη!» — Ναί, ἔτυχε νὰναγνώσω κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ τεμάχια τοῦ Πιὲρ Λοτί, καὶ μου ἔκαμαν πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν, προπάντων ἡ σφαγὴ τῶν βοῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν καλαισθησίαν σου· δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεσαι κανεὶς αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα!

«Ἐμπρὸς Ἑλληνόπαιδες! ἀνακράζει ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* [Ε] ἐνθουσιασμένος καὶ αὐτὸς μὲ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» μὴ περιμένωμεν, μὴ πτοούμεθα πρὸ τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως, τὴν ὁποίαν ἀναλαβάνομεν. Ὅστις ἔστειλε τὸν ὀβολόν του, ἂς ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τοῦτο, καὶ ὅσοις δὲν προσέφερέ τι ἀκόμη, ἂς σπεύσῃ νὰ το κάμῃ. Ἐγὼ ἔστειλα ὀβὸς ἕως τώρα· πρῶτον τρεῖς, εἶτα δύο δραχμάς, — κατὰ τὴν δύναμίν του ἕκαστος, —καὶ πάλιν θὰ στείλω ὅταν ἔχω καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ το κάμνω ἐπὶ μακρόν.» Τὰ συγχαρητήριά μου, *Ἀγγουρολογιώτατε*. Καὶ εἶδε νὰ σε μιμηθοῦν ὅλοι!

Ὁμολογῶ, ὅτι σπανίως ἔλαβα ἐπιστολὴν ποῦ νὰ μ' εὐχαρίστησε τόσον, ὅσον ἡ σημερινὴ τῆς *Δημητρίου Βώλου* [ΕΕΕ]. Πρῶτον μοῦ γράφει ἐνθουσιωδέστατα περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος»· δεύτερον μοῦ στέλλει δύο ξεσκαθώματα· τρίτον μοῦ ἐσκωλίεισε στεφανάκια ἀπὸ καπουτσίνους, διότι «εὑρίσκει πολλὴν εὐχαριστησιν νὰ πατῇ ἄνθη καί... νὰ τα στέλλῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν Διάπλασιν·» τέταρτον... ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδῆτε τί θὰ πῇ ἀληθινὴ μετριοφροσύνη, ἰδοὺ τὸ ἀπόσπασμα ποῦ μ' εὐχαρίστησε περισσότερον: «Τὸ βραβευθὲν διήγημα εἶνε ἔξοχον· διαβίβασε, σὲ παρακαλῶ, τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*. Εἶδα, Διάπλασίς μου, ὅτι ἐπῆρα κ' ἐγὼ ἓν Εὔσημον εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Νὰ ἤξευρες πόσον μετενόησα ποῦ ἔλαβα μέρος! ἦτο ἐντελῶς σαχλὸν τὸ διήγημά μου, καὶ μόνον διότι μ' ἐνεθάρρυνεν ἡ ἀδελφή μου τὸ ἔστειλα.» Νὰ ἕνα κορίτσι ποῦ θὰ βραβευθῇ πολὺ γρήγορα! Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας —μοῦ γράφει ἡ *Μικρὰ Ἀνθοκόμος* [Ε] — ἀνέγνωσα τὴν ἀρίστην ὄντως πρακήρυξιν περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Εἶσαι ἀξία θαυμασμοῦ! Ἡμεῖς ὅλοι καὶ ὅλαι ἀρείλομεν νὰ *προσευχώμεθα* ὅπως ἐπέλθῃ ταχέως ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως... Σοῦ στέλλω καὶ ἐγὼ τὴν εἰσφοράν μου καὶ ὁποιονδήποτε γνωρίζω Ἑλληνόπαιδα, θά τον προτρέψω εἰς τοῦτο.» Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα προσευχή. «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κινεῖν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

Νομίζω, *Κεραυνέ*, ὅτι ἔχεις ἄδικον· εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 18ου φύλλου ὁ Γωλτιέρος παρίσταται ἀκριβῶς ὅπως τὸν θέλει ἐκεῖ ὁ συγγραφεύς· ἡ μορφή του ἐκφράζει ὄχι δειλίαν, ὅπως λέγεις, ἀλλὰ μανίαν, λύσσαν, καὶ συγχρόνως περιφρόνησιν. Ἔχει μάλιστα καὶ τοὺς γρόνθους συνεσφιγμένους, νομίζεις δὲ ὅτι θὰ ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ Οὐγονέτου, ἂν δὲν ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. — Ἔχεις τὰς εὐχάς ὅλων μας διὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ καλὴν ἀντάμωσιν πλέον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΔΕΛΤΑΡΙΩΝ

Ἐπειδὴ καθημερινῶς μοῦ στέλλουν νὰ δημοσιεύσω προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς ταχυδρομικῶν Δελταρίων· ἐπειδὴ ἡ δημοσίευσις τῶν τοιούτου εἴδους πληροφοριῶν ἀπαιτεῖ πολὺν χῶρον, τὸν ὁποῖον τὸ φύλλον μας δὲν διαθέτει· ἐπειδή, ἂν ἐδημοσίευα μερικὰς μόνον ἀπὸ τὰς προτάσεις καὶ παρέλειπα τὰς ἄλλας, θὰ ἐπήρχοντο δυσαρέσκειαι καὶ παράπονα — διὰ ταῦτα, ἤτοι ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς οὐδεμίαν **πρότασιν ἀνταλλαγῆς ταχυδρομικῶν Δελταρίων θὰ δημοσιεύσω**, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ 3 φρ. ὡς δικαίωμα καταχωρήσεως.

Ὅσαι μοῦ ἔστειλαν ἤδη τοιαύτας προτάσεις, μὴ δημοσιευθείσας δι' οὓς λόγους εἶπα, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ τας ἴδουν δημοσιευομένας, παρακαλοῦνται νὰ μοῦ τας στείλουν ἐκ νέου, συνοδεύοντες αὐτὰς μὲ τὸ ὁρισθὲν δικαίωμα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Θεὰν Ἀφροδίτην* (Ο Γ. τὸ προτιμώμενον·) *Οὐράνιον Ἵππον* (Α. Σ.) *Μικρὰν Ἀτθίδα* (Δ. Θ. διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Χαρτοπολέμου, σὲ βεβαιῶ ὅτι ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* ἔχει δίκαιον· δοκίμασέ το πάλιν μ' ἐπιμονήν, καὶ θὰ την ἰδῇς εἰς τὸν τοῖχον, εἶνε ἀδύνατον!) καὶ *Ἑλληνικὴν Βαρκούλαν* (Β. Χ. αὐτό, αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορεῖοι: ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* εὔχεται εἰς τὸν *Ἰωάννην Μιτάρδον* καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν του καλὰς προόδους εἰς τὸ βιολὶ καὶ εἰς τὸ πιάνο· — ἡ *Καστανὴ* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ ἐρωτᾷ τὴν *Σφίγγα τῶν Θηβῶν* ἂν θὰ ὑπάγῃ εἰς Μίθωνα· — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Δέαν* καὶ *Ἐλένην Καραπαδόλου*· — ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* ἀσπάζεται τὴν *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν εἶνε εὐχαριστημένη εἰς τὸ σχολεῖόν της· — ἡ *Νεροχελώνη* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνδαλουσίαν* καὶ τὴν *Θαλασσοπούλαν*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τάχιστα· — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* ἀσπάζεται τὸν *Πειτασμένον Καρχαρίαν*· — ἡ *Ρουμπίνα Ν. Ζαμπᾶ* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ὅτι δὲν ἔλαβεν ἐπιστολήν του· ἂν θέλῃ, ἂς τῇ στείλῃ ἄλλην, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ της Δημητρίου, εἰς Στρατ. Σχολὴν Εὐελπίδων, ἐνταῦθα· — ἡ *Σελήνη Ἰανουαρίου* ἀσπάζεται τὰς ἀδελφὰς *Κανδρῆ* καὶ τὴν *Χρυσίζουσαν Κεφαλήν*· — ὁ *Κρῆνος τοῦ Κάμπου* πληροφορεῖ τὴν *Ἀνθοπόλιδα τῆς Βερώνης* ὅτι *τάχιστα* τοῦ μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ μάθῃ· — ἡ *Δημόστις Βώλου* ἐρωτᾷ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* τί νὰ κάμῃ δι' ἕνα ἀτελείωτον χασμούρισμα ποὺ τὴν πιάνει κάποτε· — τὸ *Ρεῦμα τῆς Προποντίδος* ἀντασπάζεται τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*, καὶ τὴν συγχαίρει διότι ἔκαμε τόσας προόδους εἰς τὸ πανδολίνον, ὥστε νὰ την θαυμάζουν· — ἡ *Ἰόνιος Νῆσος* πολὺ εὐχαρίστως θέλει νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν *Πειθοῦσαν Καρδίαν*, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* πληροφορεῖ τὸν *Θαυμασιὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* ὅτι θά του *φανερώσῃ τάχιστα* τοῦ, ἐὰν δεχθῇ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· — οἱ πλείστοι, ἐξ ὅσων μοῦ γράφουν σήμερον, συγχαίρουν τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα* διὰ τὸ διήγημά της, τὸ ὁποῖον ὑπερήρεσε· — ὁ *Φιλάγγλος Ἕλλην* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἴππότου τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του. — ὁ *Κεραυνὸς* πληροφορεῖ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* ὅτι ἐπροσδόθη ὅτι εἶνε ποιήτρια, ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ 15ου φύλλου· — ὁ *Νεοσύλλεκτος*

τῆς *Διαπλάσεως* ζητεῖ τάρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος*. — Δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει σήμερον χῶρος. Αἱ σπουδαιότεραι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὸν *Αὐγερινόν*, *Ἀγγουρλογιώτατον* καὶ *Ρωβέρτον Γουϊσκάρδον* — ἡ *Σαλωνίτισσα Ἑλληνὰ* μὲ τὴν *Χαμέτην Εὐτυχίαν*, *Πολυξένην Σημέτα* καὶ *Κατίναν Πετσάλη* — ὁ *Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ* μὲ τὴν *Ὀβρανίαν Μακρῆ* — ἡ *Φυσικοθαλασσιὰ* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* καὶ *Μενεξεδένιαν* — ἡ *Ρωδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὸν *Χιακὸν Ὁρίζοντα*, *Χιακὴν Μαστίχαν* καὶ *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* — ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον* — τὸ *Ζωφερὸν Νέφος* μὲ τὸν *Κινέζον Δῆ*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Μαρίδαν* τοῦ *Εὐρίπου* — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν* — τὸ *Χαριτωμένο Χελιδονάκι* μὲ τὸν *Κρόντα Κυριακίδην* — ὁ *Δημ. Φιλέρης* μὲ τὴν *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* — ἡ *Ἔνδοξος Ψαριανὴ* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Καρδίαν* ὑπὸ *Πέτραν* καὶ *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* — ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κόδρον* καὶ *Περίλυπον Ὀρφανὴν* — ὁ *Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Τάνταλον* — ὁ *Φοβερὸς Τιτὰν* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Σφίγγα τῶν Πάγων* — ὁ *Σπαρτιατικὸς Ζωμὸς* μὲ τὸν *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*, *Ἥμερον Περιστεράν* καὶ *Φαιδίμην* — ἡ *Καλλίφωνος Ἀρσακειὰς* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ*, *Νεαρὸν Κερκυραῖον* καὶ *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* — ὁ *Σπῦρος Τρακάκης* μὲ τὴν *Ἀμυγδαλὴν τῆς Κρανάης* καὶ *Θάλειαν Γλαράκη* — ἡ *Ἀργυρᾶ Συρίκτρα* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Σμυρνηοπούλαν* — ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ*, *Αὐγερινὸν* καὶ *Ἀσκληπιάδην* — ἡ *Θρυαλλὶς* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ἀττικὴν Μαῦσαν* — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὴν *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — τὸ *Ἔνδοξο Σοῦλι* μὲ τὸν *Λέκον τῆς Θαλάσσης* καὶ *Ἑπτάνησον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (ἡ ὁποία φέτος «ἠτύχησε νὰ πολαύσῃ τὴν ἑορτήν της εἰς τὴν ἐξοχήν, μακρὰν τῆς τυπικότητος τῶν ἐπισκέψεων τῆς πεπεισμένης εὐχαριστήσεως·» καὶ τοῦ χρόνου!) *Σμυρνηοπάκι* (σοῦ ἔστειλα μέσον τοῦ κ. Θεολ. Δ. τὰ ζητηθέντα Μ. Μυστικά· εἰς τὸ Ε' Δελτίον θὰ δημοσιευθῇ τὸ ξεσπάθωμά σου, μὴν ἀνησυχῇς·) *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐν τῷ Ἀρσακείῳ φίλων μου· [Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν χαριτωμένων αὐτῶν σκηνῶν·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Δήλωσιν·) *Σῦρε κ' Ἔλα* (ὅλα αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε παλαιὰ καὶ γνωστότατα· ἀπορῶ δὲ πῶς μὲ διαβεβαιόνεις ὅτι εἶνε ἔργα σου·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ἔχε ὑπομονήν· ὅλα μαζὶ δὲν γίνονται· ἕνα-ἕνα·) *Νεροχελώνην* (ἔστειλα) *Ζοφερὸν Νέφος* (ὄχι· ποτὲ δὲν ἔρριψα τετράδιόν σου εἰς τὸν κάλαθον· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν·) *Νεαρὸν Μουσικὸν* (θὰ σοῦ στείλῃ, διότι στέλλει πάντοτε τακτικώτατα·) *Μαῦρον Πτηνὸν* (εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖ, τὸ ἔχει ἄλλη φίλη μου· νὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἰδία καὶ νὰ μοῦ στείλῃ πρὸς ἐκλογὴν ἄλλα·) *Ἔρρῖκον Μασσαὶ* (γιατί γράφεις μὲ κόκκινην μελάνην; νὰ γράφῃς μὲ μαύρην, παιδί μου, καὶ πειὸ καθαρά, διότι πολὺ ἐδυσκολεύθηκα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου·) *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (πολὺ εὐχαρίστως ἀνέγνωσα τὰ τῆς ὡραίας ἐκδρομῆς· ἄ, ἔχετε λαμπρὸν Γυμνασιάρχην·) *Μακροχαίτην Λέοντα* (ἐλπίζω, ὅτι μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Ρεῦμα τῆς Προποντίδος* (ἀπεναντίας, πολὺ εὐχαρίστως ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ θὰ ἤδιδα κάτι τί, ἂν μοῦ ἔγραφες συχνότερα·) *Κοκορόμυαλην* (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Δήλωσιν·) *Ἀρτάκι τοῦ Γαλατερῆ* (ἔστειλα·) *Τρομερὸν Γίγαντα* (8, 9, 10) *Ἰόνιον Νῆσον*, *Αὐγερινόν* («ἐὰν εἶνε ὁ βίος Μάϊος. . . Ἰούνιος δὲν εἶνε!») *Αἰγαῖον Πέλαγος* (ἀργότερα·) *Σιωπηλὴν Νύκτα* (ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (δόξα τῷ Θεῷ, ὅλοι καλά·) *Καλάφαν* (σὲ συγχαίρω δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἑλληνοπαιδος·) *Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς γιαγιᾶς, καὶ εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν εἰς τὸν παπποῦν· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ·) *Μαγικὴν Εἰκόνα* ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι, καὶ μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φίλαγγλον Ἑλληνα* (ἐκτὸς τῶν δημοσιευθέντων εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1889, 1896 καὶ 1898, ἄλλα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν δὲν ἔχω· εἰ; τὰ τετράδια νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον καὶ ὄχι πεντάλεπτον γραμματόσημον·) *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ* (ἔλαβε τὴν καλλιγραφίαν· ἀλλὰ διατί δὲν ἐσημείωσες τὴν ἡλικίαν σου; ἡ πληροφορία σου εἰς τὸ προσεχές· περαστικὰ εἰς τὴν *Ρωσσίαν*·) *Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως* (νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν τώρα) *Καλῶς Ὥρισες* (ἡ τρυγῶνες, βλέπεις, δὲν βρίσκονται ἔτσι εὔκολα·) *Βοσκοπούλαν τῶν Ἀγράφων* (ἔστειλα, γράφε μου·) *Γατίτσαν Σνὼ* (μὰ τί ἔγινες τόσον καιρόν; εὖγε δι' ὅτα μοῦ γράφεις περὶ Ἑλληνοπαιδος διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Δήλωσιν·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* (βάρος; διόλου!) *Φύγε ἀπ' ἐδῶ* (καὶ ὅμως ἡ «Ζεβδίτσα» μεταφράζει συχνὰ ἔργα ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν·» καὶ ὅμως ὁ Ἔρανός μας προοδεύει· ἂς μὴ ἀπελπιζώμεθα! κάτι κάμνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες·) *Ἐξόριστον Ἀρματωλὸν* (ἄ! ὥστε τὸ ἰδικόν σου ὄνομα δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ ἡ *Ἐλένη Λουκάτου* καὶ τώρα;... καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* (εἰς τὸ προσεχές· ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον οἱ Ἀθ. Περίπατοι·) *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μάλιστα, εἶνε ὡραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα· ὁ Καγκαντισμὸς μόνον εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ εἰς τὰ ἀδέλφια των δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· τώρα, τί θέλεις νὰ κάμω;...) *Κίχλην* (φρίκη!...) *Ἀνθισμένην Βανίλλιαν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* κτλ κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον τὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχναφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

296. Λεξιγρίφος.

Δυὸ γράμματα, εἷς σύνδεσμος καὶ κάποιον ἐρ-
[γαλεῖον
Ἀποτελοῦν γνωστότατον ὄνομα γυναικεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Ταρασκόνης [Ε]

297. Στοιχειόγριφος.

Εἶνε ἄγριο θηρίο
Κι' ἂν ἀλλάξῃ ἕνα στοιχεῖο,
Εὐθὺς λάκκο θὰ του σκάψῃς
Ζωντανὸ γιὰ νὰ το θάψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ [Ε]

298. Τονόγριφος.

Ἐν ἐπίθετον ποῦ ξεύρεις, ἂν παροξυτονισθῇ,
Κάτι ἀπὸ τὴν ψυχήν σου, εἰς τὸ σῶμά σου θὰ 'ρθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωκηλῆς Νυκτὸς [Ε]

299. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ δάκτυλά σου μ' ἔχεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μάρισης,
Καὶ θὰ μ' ἔχῃ τὸ λεμόνι
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατσαρομάλλας [Ε]

300. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

1.— Τὸ πρῶτον εἶνε ναύαρχος ἀρχαῖος, ξακουστός.
2.— Τὸ δεύτερόν μου σοφιστὴς εἰς ὅλους σας γνω-
[στός.
3.— Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ σκελετοί, καὶ ζῷων καὶ ἀν-
[θρώπων.
4,5.— Κύρες τὰ πρῶτα; καὶ ἡμᾶς θὰ εὕρῃς χω-
[ρὶς κόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

301 Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 = Βασιλεύς
2 6 3 4 1 = Θεά
3 4 3 5 6 = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος
4 3 2 1 = Δένδρον ἢ πόλις.
5 6 6 1 = Ὅρος
6 5 6 — Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

302—305. Ἀπροσδόκητα.

1.—Τί κάμνει ἄνθρωπος εὑρισκόμενος ἐπὶ λόφου κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου;
2.—Τί ἰσχυρότερον ἑνὸς Ἕλληνος;

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

304. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὰ μὲν ἀρχικὰ νὰ σχηματίζουν κατὰ σειρὰν ἀρχαίαν πόλιν, τὰ δὲ τέταρτα μέλος τοῦ σώματος:

τρίτος, διάτονον, πλάτος, ποῦρον, ἄλυτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

305 Φωνηεντόλιπον

★—ξι—κρυ- γνν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως [Ε]

306. Γρῖφος.

η
Η 1 : η χ δι 1 $\frac{\text{Η}}{\text{Ν, α}}$ η η η
η πῶλος η
θῆλυ η η
ην αντα Κ. η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

307. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 204 Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κρυμμένον ἄλλαγον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν Λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.

191. Μύκονος (μήκων, ὄς.) — **192** Κακία, ἀκακία. — **193.** Πύργος-Πύρρος. — **194.** Ἀστακός. **196.** Ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον **197.** (Σηπία — ποία) = Σὺ + (ἀηδὼν—ἀεὶ = Δῶν) — ΣΙΔΩΝ. — **199-203.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς προθέσεως ἐν, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *πέντε*, ἐνωρίς, *πένθος*, τένγγος, ἔνικός. — **204.** Δός μοι πᾶ στῶ, καὶ τὰν γᾶν κινήσω. — **205.** Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι. — **206.** Γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

193.

Π Β Κ
Α Ο Υ
Ν Ι Α
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Ν Τ Α
Ι Ι Η
Α Α Σ

198.

6	21	18
27	15	3
12	9	24

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.